

var det blot, fordi han nu en Gang havde faaet den kaade Vane at omarme de Kvinder, han mødte paa sin Vej — selv Madam Olufsen slap ikke altid fri, hvor kraftigt hun end værgede sig.

Der var i det hele i Aarenes Løb — og navnlig i den allersidste Tid — foregaaet en Del Forandringer med Peter Andreas og ikke altid til hans Fordel. Det skete saaledes bestandig hyppigere, at Madam Olufsen den ene Nat efter den anden hørte ham komme hjem henad Morgenstunden og rumstere nedenunder i sine Værelser paa en Vis, der tydeligt nok røbede hans Tilstand. Naar hun da — som det ogsaa stadig oftere hændte — endnu Klokken elleve om Formiddagen kunde finde ham liggende halvt afklædt ovenpaa sin Seng, tog hun ikke i Betænkning at holde en alvorlig Formaningstale til ham. Hun havde ogsaa faaet andre Grunde til at beklage sig over ham. Hun fik bestandig sjeldnere sin Leje i rette Tid, undertiden slet ikke, og blev desuden hvert Øjeblik rendt paa Døren af lurvet udseende og uforskammet optrædende Personer med Regninger fra Skomagere, Skræddere og Vadskerkoner, som han skyldte Penge.

Peter Andreas — eller Per, som han slet og ret skrev sig nu, for endog saa vidt mulig med sit Navn at løsrive sig fra sin Fortid — lo bare af sin moderlige Værtindes Advarsler og gjorde Løjer med hendes Bekymringer. Alligevel var han heller ikke længer selv saa tilfreds, som hans be-